

The background of the cover is a soft-focus winter scene. It features snow-covered branches with long, thin icicles hanging from them. A black butterfly with red and yellow markings is perched on a branch in the upper right. Small, round, red berries are visible on the branches. The title 'VĚŽŇŮV TRŮN' is written in a large, black, gothic-style font with gold outlines, centered over the image.

VĚŽŇŮV TRŮN

HOLLY BLACK

Přeložila Petra Badalec

COO
BOO

Vězňův trůn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Black

Vězňův trůn – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VĚZŇŮV TRŮN

HOLLY BLACK

COO
BOO

Přeložila Petra Badalec

THE PRISONER'S THRONE

Copyright © 2024 by Holly Black. All rights reserved.

Illustrations by Kathleen Jennings

Cover art copyright © 2024 by Sean Freeman

Cover design by Karina Granda.

Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Petra Badalec, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7498-731-1

ISBN e-knihy 978-80-7498-745-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

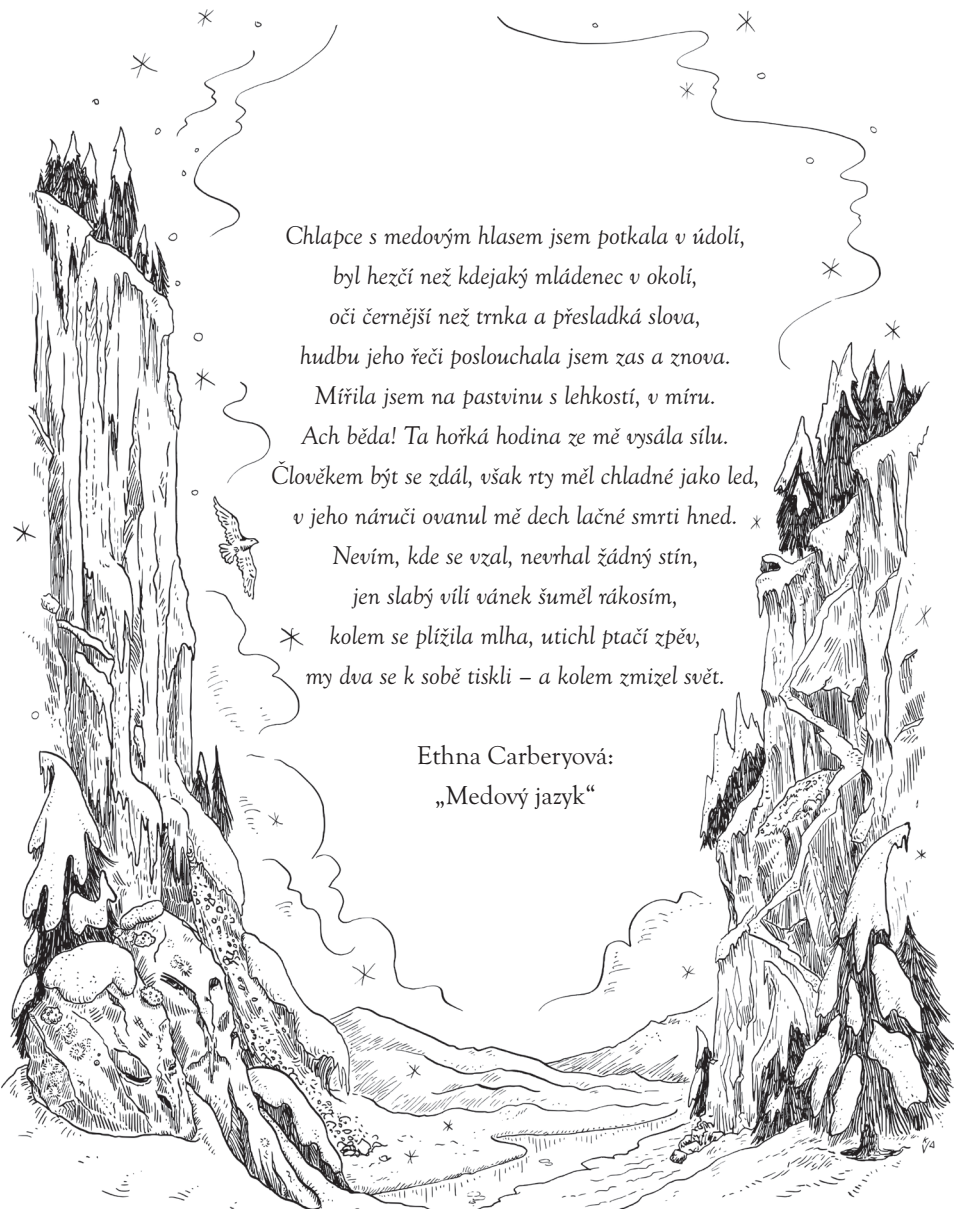
ISBN e-knihy 978-80-7498-746-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-740-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Joannu Volpeovou, která je, jak její příjmení
naznačuje, okouzlující a chytrá jako liška.*

Citadela Ledová jehla

Chlapce s medovým hlasem jsem potkala v údolí,
byl hezčí než kdejaký mládenec v okolí,
oči černější než trnka a přesladká slova,
hudbu jeho řeči poslouchala jsem zas a znova.
Mířila jsem na pastvinu s lehkostí, v míru.
Ach běda! Ta hořká hodina ze mě vysála sílu.
Člověkem být se zdál, však rty měl chladné jako led,
v jeho náručí ovanul mě dech lačné smrti hned. ✕
Nevím, kde se vzal, nevrhal žádný stín,
jen slabý vílí vánek šuměl rákosím,
✕ kolem se plížila mlha, utichl ptačí zpěv,
my dva se k sobě tiskli – a kolem zmizel svět.

Ethna Carberyová:
„Medový jazyk“

ŠEST TÝDNŮ PŘED UVĚZNĚNÍM

Doubek zabořil kopyta do sametových kalhot. „Jdeš kvůli mně pozdě?“ zeptala se lady Elaine z lůžka hlasem plným zlomyslného uspokojení. Podepřela si hlavu loktem a trochu se zasmála. „Nebude to trvat dlouho a už nebudeš muset skákat, jak pískají.“

„Jistě,“ odvětil Doubek roztržitě. „Jen jak pískáš ty, že?“

Znovu se zasmála.

S dubletem zapnutým jen napůl se zoufale snažil vybavit si nejrychlejší cestu do zahrad. Chtěl přijít včas, jenže pak se mu naskytla příležitost zjistit rozsah spiknutí zrádců, které pronásledoval.

Slibuju, že tě seznámím se zbytkem svých společníků, řekla mu, když mu prsty vklouzla pod košili a vyhrnula ji z kalhot. Ohromí tě, jak blízko k trůnu se umíme dostat...

Doubek v duchu proklel sebe, nebesa i samotný koncept času a vyrazil ze dveří.

„Pospěš si, ty lumpe,“ zavolala za ním jedna z palácových pradelen. „Nebude to vypadat dobře, jestli budou muset začít bez tebe. A učeš se trochu!“

Pokusil se uhladit si kadeře, zatímco mu služebnictvo uhýbalo z cesty. V Elfhamském paláci bude Doubek navždy tím rozpustilým, rozjiveným klukem, který přemlouval strážce, aby s ním hrály hry s kaštany, a kradl medové koláče z kuchyně. Bez ohledu na to, že už vyrostl. Země víl dokázala polapit své obyvatele do tekutého jantaru, takže pokud si člověk nedal pozor, jediným líným mrknutím oka mohlo uplynout klidně sto let. A tak si málokdo všiml, jak moc se princ změnil.

Ne že by se zrovna teď, když pelášil chodbou, až mu kopyta klapala o kamennou podlahu, nepodobal svému mladšímu já. Uhnul doleva, aby se nesrazil s pážetem s náruči plnou svitků, zakličkoval doprava, aby nepovalil stolec s kompletním čajovým servisem, a pak málem porazil Randalina, postaršího člena Rady.

Než se Doubek dostal do zahrad, byl už pořádně zadýchaný. Zadíval se na květinové girlandy a hudebníky, dvořany a hosty. Po Nejvyšším králi a královně nebylo zatím ani vidu, ani slechu. To znamenalo, že měl šanci protlačit se dopředu, aniž si kdokoli všiml.

Než však stačil vklouznout do davu, popadla ho za rukáv jeho matka Oriana. Tvářila se přísně, a protože měla obvykle přízračně bílou pleť, bylo snadné zpozorovat na jejích tvářích ruměnc hněvu. Zrudly jí tak, že ladily s růžovou barvou jejích očí.

„Kde jsi byl?“ Její prsty sjely k Doubkovu dubletu a dopnuly zbylé knoflíky.

„Ztratil jsem pojem o čase,“ přiznal.

„Zatímco jsi dělal co přesně?“ Oprašila samet jeho šatů. Pak si olízla prst a otřela mu šmouhu na nose.

Doubek se na ni vřele usmál a nechal ji dál soptit. Dokud ho bude považovat za sotva víc než chlapce, nebude se hlouběji zabývat žádnými problémy, které si nadělal. Doubkův pohled se stočil k davu, hledal svého strážce. Tiernan bude zuřit, až pochopí jeho plán v plném rozsahu. Ale potlačit spiknutí za to stálo. A lady Elaine mu už přece málem prozradila jména dalších zúčastněných.

„Měli bychom zamířit k pódiu,“ řekl Orianě, chytil ji za ruku a stiskl ji.

Stisk mu opětovala, byl rychlý a po čertech silný. „Jsi dědicem celého Elfhame,“ řekla, jako by na to kdy mohl zapomenout. „Je načase začít se chovat jako někdo, kdo by jednou mohl usednout na trůn. Nikdy nezapomeň, že musíš vzbuzovat strach i lásku. Tvá sestra to nedokázala.“

Doubek opět zalétl pohledem k davu. Měl tři sestry, ale věděl, kterou z nich má na mysli.

Natáhl ruku jako galantní rytíř a jeho matka se nechala obměkčit natolik, že ji přijala. Doubek si zachovával tak vážný výraz, jak si jen mohla přát. To se mu podařilo snadno, protože jakmile udělal první krok, na okraji zahrad se objevil Nejvyšší král s královnou.

Jeho sestra Jude měla na sobě šaty v barvě sytě rudých růží s vysokými rozparky po obou stranách, aby ji šaty neomezovaly v pohybu. U pasu nenosila žádnou zbraň, vlasy měla ale jako obvykle

vyčesané do tvaru rohů. Doubek si byl téměř jistý, že v jednom z nich ukrývá malý nůž. Několik dalších měla nejspíš všitých do šatů a připevněných pod rukávy.

Přestože byla Nejvyšší královnou Elfhame a měla na povel armádu a desítky dvorů, stále se chovala, jako by si s každým problémem musela poradit sama – a všechny by je nejradši vyřešila vraždou.

Vedle ní kráčel Cardan v černém sametu zdobeném ještě černějším peřím, které se lesklo, jako by je někdo potřel olejem. Temnota jeho oděvu vynikla ještě víc díky tomu, že se mu na prstech leskly těžké prsteny a v jednom uchu se mu houpala velká perlová náušnice. Mrkl na Doubka a ten mu úsměv oplatil, přestože měl v úmyslu zůstat vážný.

Doubek postupoval dopředu a dav se před ním rozestupoval.

Mezi přítomnými byly i jeho další dvě sestry. Taryn, Judino dvojče, pevně sevřela ruku svého syna a snažila se zamaskovat, že ještě před chvílí nejspíš nezbedně pobíhal kolem. Vedle ní se chichotala Vivienne se svou partnerkou Heather. Vivi ukazovala na někoho v publiku a šeptala Heather cosi do ucha. Přestože jako jediná z jeho tří sester byla víla, líbil se právě jí život v Zemi víl nejméně. Drby ji ale rozhodně fascinovaly a udržovala si v nich přehled.

Nejvyšší král a královna se postavili čelem ke svému dvoru, zalitému světlem zapadajícího slunce. Jude pokynula Doubkovi tak, jak to měli nacvičené. V zahradách se rozhostilo ticho. Rozhlédl se na obě strany, na okřídlené poletuchy a vodní skřítky, mazané šotky a zlověstné přízračné dvojníky, kelpie a trolly, karkulinky páchnoucí zaschlou krví, selkie a silkie, fauny a měňavce, domo-

voje a bludičky, ježibaby a stromové lidi, rytíře a okřídlené dámy v potrhaných šatech. Všichni poddaní Elfhame. Všichni jeho poddaní, jak předpokládal, protože byl jejich princem.

Nikdo z nich se však Doubka nebál, ať už jeho matka doufala v cokoli.

Nikdo se ho nebál, nehledě na krev na jeho rukou. To, že je všechny tak umně oklamal, děsilo dokonce i jeho samotného.

Zastavil se před Jude a Cardanem a mělce se uklonil.

„Sešli jsme se zde, abychom se stali svědky toho, jak se Doubek, syn Liriope a Daina z rodu Greenbriarů, stává mým dědicem,“ začal Cardan a jeho zlatou linkou obtažené oči se zaleskly. Jeho hlas byl tichý, ale znělý. „A pokud odejdu z tohoto světa, bude vládnout místo mě a s mým požehnáním.“

Jude se sehnula, aby vzala zlatý kroužek z polštáře, který jí podávalo skřetí páže. Nebyla to tak úplně koruna, dost se jí to ale podobalo. „Nechť se všichni přítomní stanou svědky tohoto prohlášení.“ Její hlas zněl chladně. Nikdy jí nebylo dovoleno zapomenout, že je smrtelnice, už když byla dítětem v Zemi víl. Teď, když se stala královnou, nikdy nepřipustila, aby se vilí lid v její blízkosti cítil zcela v bezpečí. „Můj bratr Doubek, syn Liriope a Daina z rodu Greenbriarů, vychovaný Orianou a Madoce, se stává mým dědicem, a pokud odejdu z tohoto světa, bude vládnout místo mě a s mým požehnáním.“

„Doubku,“ řekl Cardan. „Přijímáš tuto odpovědnost?“

Ne, toužil Doubek říct. Nebylo třeba. Oba budete vládnout navěky.

Jenže Cardan se Doubka neptal, jestli tu zodpovědnost chce, ale jestli ji přijímá.

Jeho sestra trvala na tom, aby byl formálně jmenován dědicem, když už je ve věku, kdy může vládnout bez regenta. Mohl Jude odmítnout, ale všem sestrám toho dlužil tolik, že mu připadalo nemožné jim cokoli upřít. Kdyby ho některá z nich požádala o slunce, honem by se snažil vymyslet, jak ho strhnout z oblohy, aniž by se popálil.

Samozřejmě by ho o to ani o nic podobného nikdy nepožádaly. Chtěly, aby byl v bezpečí, šťastný a v pořádku. Chtěly mu dát svět, a přitom světu zabránit, aby mu ublížil.

Proto bylo nutné, aby nikdy nezjistily, co má ve skutečnosti za lubem.

„Ano,“ přisvědčil Doubek. Možná by měl pronést nějaký projev nebo udělat něco, díky čemuž by se jevil jako vhodný dědic koruny, ale v hlavě měl úplně prázdko. Muselo to však stačit, protože o chvíli později byl vyzván, aby poklekl. Na čele ucítil chladný kov.

Pak se k jeho tváři přiblížily Judiny měkké rty. „Až budeš připravený, budeš skvělý král,“ zašeptala.

Doubek věděl, že má vůči své rodině tak velký dluh, že ho nikdy nebude schopen splatit. Když se kolem něj rozlehl jásot, zavřel oči a slíbil si, že se o to aspoň pokusí.

Doubek byl živoucím ztělesněním chyby.

Před sedmnácti lety si poslední Nejvyšší král Eldred vzal do postele krásnou Liriope s medovým jazykem. Nikdy nebyl známý

svou věrností a měl i jiné milenky, včetně Oriany. Ty dvě se mohly stát rivalkami, místo toho se ale rychle spřátelily a procházely se spolu královskými zahradami, nořily nohy do Jezera masek a společně se točily v kruhu při tanečních zábavách.

Liriope už měla jednoho syna a jen málokterá víla je potomkem obdařena dvakrát, takže ji velmi překvapilo, když zjistila, že opět čeká dítě. Byla rozpolcená, protože měla i jiné milence a věděla, že otcem dítěte není Eldred, ale jeho oblíbený syn Dain.

Princ Dain celý svůj život věřil, že po svém otci převezme vládu nad Elfhame. Připravoval se na to a vytvořil Stínový dvůr, skupinu špehů a vrahů, kteří se zodpovídali pouze jemu. Snažil se urychlit svůj nástup na trůn a postupně svého otce trávil a připravoval ho o životní sílu, dokud král neabdikoval. Takže když Liriope otěhotněla, Dain nehodlal dopustit, aby mu jeho neuváženost zhatila budoucnost.

Kdyby Liriope porodila Dainovo dítě a jeho otec to zjistil, mohl by si Eldred vybrat za dědice jedno ze svých dalších dětí. Lepší by bylo, kdyby matka i dítě zemřely, Dainova budoucnost by tím byla zajištěna.

A tak Dain otrávil Liriope, když byl Doubek ještě v děloze. Jed růžovky způsobuje v malých dávkách ochrnutí. Ve větších zpomalí pohyby těla tak, že začne připomínat hračku s vybitou baterií. Oběť se pohybuje stále pomaleji a pomaleji, až se přestane hýbat úplně. Liriope zemřela a Doubek by zemřel spolu s ní, kdyby ho Oriana z těla své přítelkyně nevyprostila nožem a vlastníma jemnýma rukama.

Tak přišel Doubek na svět, celý od jedu a krve. Pořezaný na stehně příliš hlubokou ranou Orianiny čepele. Přitisknutý k její hrudi, jak se zoufale snažila utlumit jeho kvílení.

Ať se smál a veselil, jak chtěl, tohle se mu nikdy nepodařilo potlačit.

Doubek věděl, co touha po trůnu s lidmi dělá.

On takový nikdy nebude.

Po obřadu samozřejmě následovala hostina.

Královská rodina jedla u dlouhého stolu, který byl částečně skrytý před zraky ostatních větvemi smuteční vrby, kousek od místa, kde hodoval zbytek dvora. Doubek seděl po Cardanově pravici na znamení královny přízně. Jeho sestra Jude, sedící v čele stolu na druhé straně, se sesunula na židli níž. Před rodinou byla úplně jiná než před poddanými: umělkyně mimo jeviště, stále ještě v kostýmu.

Oriana usedla napravo od Jude. Šlo také o čestné místo, i když si Doubek nebyl jistý, jestli mají ty dvě radost, že se spolu musí bavit.

Doubek měl spoustu sester – Jude, Taryn, Viv – a žádná s ním nebyla o nic víc příbuzná než Oriana nebo vyhnaný vrchní generál Madoc, který je vychoval. Ale pořád to byla jeho rodina. Jediní dva lidé u celého stolu, kteří s ním byli pokrevně spřízněni, byli Cardan a malé dítě vrtící se na židli po jeho pravici: Leander, syn Taryn a Locke, Doubkova nevlastního bratra.

Stůl pokrývaly svíčky a na svěšené větve smuteční vrby byly přivázány květiny spolu s lesklými kousky křemene. Vytvářely překrásný altánek. Nejspíš by ale slavnost ocenil víc, kdyby byla na počest někoho jiného.

Doubek si uvědomil, že je tak ztracený ve svých myšlenkách, že mu unikl začátek rozhovoru.

„Být hadem se mi nijak zvlášť nezamlouvalo, a přesto se zdá, že jsem odsouzen k tomu, aby mi to bylo připomínáno až do skonání věků,“ nechal se slyšet Cardan, zatímco mu černé kadeře padaly do tváře. Vidličku se třemi hroty držel ve vzduchu, jako by tím chtěl svůj výrok zdůraznit. „Ta přemíra písni tomu nepomohla, stejně jako jejich dlouhá životnost. Jak dlouho to vlastně je? Osm let? Devět? Ale vážně, ta oslavná atmosféra kolem celého toho podniku je poněkud přehnaná. Člověk by si myslel, že jsem nikdy neudělal nic velkolepějšího, než že jsem seděl potmě na trůně a kousal lidi, kteří mě štváli. To jsem uměl dělat vždycky. A mohl bych to dělat i teď.“

„Kousat lidi?“ ozvala se Jude z druhého konce stolu.

Cardan se na ni zakřenil. „Samozřejmě, pokud by se jim to zamlouvalo.“ Vycenil zuby a naprázdno chňapl, jako by to chtěl demonstrovat.

„O to nikdo zájem nemá,“ odtušila Jude a zavrtěla hlavou.

Taryn zakoulela očima na Heather, která se usmála a napila se vína.

Cardan povytáhl obočí. „Mohl bych to zkusit. Aspoň sousedíčko. Abych zjistil, jestli o tom pak někdo náhodou nenapiše písničku.“

„No,“ ozvala se Oriana a podívala se přes stůl na Doubka. „Tam nahore sis vedl velmi dobře. Dokonce mě to přimělo představit si tvou korunovaci.“

Vivi si jemně odfrkla.

„Nechci vládnout ničemu, a tím méně Elfhame,“ připomněl jí Doubek.

Jude si očividně udržovala pečlivě neutrální výraz jen díky čiré síle vůle. „Nemusíš si dělat starosti. Nemám v plánu v dohledné době natáhnout bačkory... a Cardan taky ne.“

Doubek se obrátil k Nejvyššímu králi, který elegantně pokrčil rameny. „Bačkory nejsou vhodná královská obuv.“

Když byl Doubek v Leanderově věku, Oriana nechtěla, aby se stal králem. Ale s přibývajícimi léty začala být vůči jeho budoucnosti citlivější. Možná si dokonce začala myslet, že mu Jude jeho rodové právo ukradla, místo aby před ním Doubka zachránila.

Doufal, že ne. Jedna věc byla rozklížit spiknutí proti trůnu, kdyby ale zjistil, že je do něj zapletená jeho matka, nevěděl by, co si počít.

Nenuť mě si vybírat, pomyslel si s prudkostí, která ho zneklidňovala.

Tohle byl problém, který by se měl vyřešit sám. Jude byla smrtelná. Smrtníci dokázali počít potomka snadněji než víly. Kdyby se jí narodilo dítě, nárok jejího potomka na trůn by předčil ten jeho.

Zatímco o tom uvažoval, spočinul pohledem na Leanderovi.

Bylo mu osm a byl rozkošný, měl liščí oči po otci. Stejně jako Doubkovy, jantarové se spoustou žluté. Vlasy stejně tmavé jako

Taryn. Leander byl téměř stejně starý jako Doubek v době, kdy se pro něj Madoc rozhodl získat korunu Elfhame. Když se na něj Doubek podíval, viděl nevinnost, kterou se jeho sestry a matka musely snažit chránit. Vyvolalo to v něm ošklivý pocit, něco, co byl vztek, vina a panika dohromady.

Leander si všiml, že se na něj dívá, a zatahal Doubka za rukáv. „Vypadáš znuděně. Nechceš si zahrát nějakou hru?“ zeptal se a využil přitom lstivosti dítěte, které chce někoho přimět k zábavě.

„Až po večeři,“ řekl mu Doubek s pohledem upřeným na Orianu, která se už tak tvářila poněkud podrážděně. „Tvoje babička se bude zlobit, jestli u stolu vyvedeme nějakou lumpárnu.“

„Ale Cardan si se mnou hraje vždycky,“ namítl Leander, který byl na tuhle diskuzi očividně dobře připravený. „A to je Nejvyšší král. Ukázal mi, jak se dá se dvěma vidličkami a lžící udělat pták. Pak se naši ptáci prali a jeden z nich se nakonec rozpadl.“

Cardan si na lumpárny potrpěl a bylo by mu jedno, kdyby mu Oriana vynadala. Doubek se však mohl jen usmívat. Často byl dítětem u stolu dospělých a pamatoval si, jak příšerná nuda to byla. Nejradši by taky uspořádal zápas s příborovým ptactvem. „Jaké další hry jste s králem hráli?“

To odstartovalo dlouhý výčet nevhodného chování, od házení hub do pohárů s vínem na druhém konci stolu přes skládání klobouků z ubrousků až po děláni hrozných obličejů jeden na druhého. „A vypráví mi legrační historky o mém otci Lockeovi,“ uzavřel to Leander.

V tu chvíli Doubkovi ztuhl úsměv na tváři. Na Lockeova si sotva pamatoval. Nejjasnější vzpomínky se točily kolem jeho svatby

s Taryn, a dokonce i ty se většinou týkaly toho, jak byly Heather přičarovány kočičí uši a hrozně ji to rozrušilo. Byl to jeden z okamžiků, díky nimž si Doubek uvědomil, že magie není pro každého zábava.

Při té myšlence se podíval přes stůl na Heather. Náhle měl potřebu se ujistit, že je v pořádku. Vlasy měla spletené do malíčkových copánků a protkané prameny zářivě syntetické růžové. Její tmavá pleť na tvářích zářila třpytivými růžovými odlesky. Pokusil se zachytit její pohled, ale byla příliš zaneprázdněná zkoumáním malé světloňošky, která se pokoušela ukrást fík zprostřed stolu.

Jeho pohled se stočil k Taryn. Lockeova manželka a vražedkyně právě zastrkovala krajkový ubrousek do Leanderovy košile. Kdyby byla Heather nervózní, že s nimi sedí u jednoho stolu, nebylo by se čemu divit. Doubkova rodina je celá nasáklá krví.

„Jak se má táta?“ zeptala se náhle Jude a zvedla obočí.

Vivi pokrčila rameny a kývla Doubkovým směrem. To on viděl jejich otce jako poslední. Ve skutečnosti s ním strávil za poslední rok hodně času.

„Snaží se nedostat do maléru,“ řekl Doubek a doufal, že to tak zůstane.

Po večeri se královská rodina vrátila ke zbytku dvoru. Doubek tančil s lady Elaine, která se usmívala jako kočka, která právě spořádala myš, ale stejně má pořád hlad, a šeptala Doubkovi do ucha, že za tři dny domluví schůzku s lidmi, kteří věří v „jejich věc“.

„Jsi si jistý, že to zvládneš?“ zeptala se ho. Cítil její horký dech na krku. Husté zrzavé vlasy jí splývaly po zádech v jediném širokém copu, do kterého byly vetkány řetízky rubínů. Měla na sobě šaty zdobené zlatými nitkami, jako by se už teď ucházela o post jeho královny.

„Nikdy jsem Cardana nepovažoval za svého příbuzného, ale často mi vadilo, co mi vzal,“ ujistil ji Doubek. A pokud se při jejím doteku trochu otrásl, mohla si představovat, že to je záchvěv vášně. „Přesně na tuhle příležitost jsem čekal.“

Vyložila si to zrovna tak špatně, jak doufal, a usmála se rty přitisknutými na jeho kůži. „A Jude není tvoje pravá sestra.“

Doubek jí úsměv opětoval, ale neodpověděl. Věděl, co tím myslela, ale nikdy by s tím nemohl souhlasit.

Po skončení tance odešla, ale ještě předtím ho naposledy políbila na krk.

Byl si jistý, že to zvládne. I když to nevyhnutelně povede k její smrti a on si vůbec nebyl jistý, co to o něm vypovídá.

Udělal to už dřív. Když se rozhlédl po místnosti, nemohl si nevšimnout nepřítomnosti těch, které už zmanipuloval a pak zradil. Účastníky tří spiknutí, která v minulosti rozvrátil a jejichž zosnovatele lstí přiměl, aby se obrátili proti sobě navzájem – a proti němu. Za tyto zločiny putovali do Věže zapomnění nebo na popraviščí špalek, aniž tušili, že se chytí do jeho pastí.

V téhle zahradě plné mušek byl jako masožravá rostlina, která je k sobě láká. Někdy se jedné jeho části chtělo začít nahlas křičet: *Podívejte se na mě. Podívejte se, co jsem doopravdy zač. Podívejte se, co jsem udělal.*

Jeho osobní strážce Tiernan se k němu přiblížil s obviňujícím pohledem, jako by ho přitahovaly Doubkovy sebe destruktivní myšlenky. Obočí měl ostře stažené k sobě. Byl oblečený do kožené zbroje s erbem královského rodu, kterou upevňoval krátký plášť přes jedno rameno. „Chováš se skandálně.“

Spiknutí byla často hloupá, zbožná přání spojená s nedostatkem zajímavých dvorských intrik. Drby, příliš mnoho vína a příliš málo rozumu. Doubek měl ale pocit, že tohle je jiné. „Domlouvá mi tu schůzku. Už je skoro po všem.“

Tiernan střelil pohledem k trůnu a Nejvyššímu králi na něm. „Víš to.“

„Co ví?“ Doubkovi se sevřel žaludek.

„Co přesně? Tím si nejsem jistý. Ale někdo něco zaslechl. Proslýchá se, že mu chceš vrazit nůž do zad.“

Doubek si odfrkl. „Tomu nebude věřit.“

Tiernan se na Doubka nedůvěřivě podíval. „Zradili ho jeho vlastní bratři. Byl by blázen, kdyby tomu nevěřil.“

Doubek znovu obrátil pozornost ke Cardanovi a tentokrát se mu Nejvyšší král podíval do očí. Cardanovo obočí se zvedlo. V jeho pohledu byla výzva a příslib líné krutosti. *Hra začala.*

Princ se otráveně odvrátil. Poslední, co chtěl, bylo, aby ho Cardan považoval za nepřítele. Měl by jít za Jude. Pokusit se jí to vysvětlit.

Zítra, řekl si Doubek. Ať jí tím nezkaží večer. Nebo pozítří, kdy už bude pozdě na to, aby mu zabránila v setkání se spiklenci, a on ještě bude moci dosáhnout toho, v co doufal. Až se dozví, kdo za spiknutím stojí. Potom udělá to, co obvykle – bude předstírat paniku.

Řekne spiklencům, že si to rozmyslel. Dá jim důvod, aby se začali bát, že se s tím, co ví, chystá jít za Nejvyšším králem a královnou.

Plánoval, že půjdou ke dnu spíš za pokus o jeho vraždu než za velezradu. Protože právě několikanásobné pokusy o jeho vraždu Doubkovi umožnily udržet si pověst bezelstného člověka. Nikdo by neuhodl, že ta spiknutí úmyslně rozvrátil on, což mu umožňovalo to udělat znova.

A Jude by ani nenapadlo, že se vystavuje nebezpečí, ani teď, ani jindy.

Pokud se ovšem ke všemu nebude muset přiznat, aby Cardana přesvědčil, že nestojí proti němu. Zachvěl se při představě, jak by se Jude zděsila, jak by to rozrušilo celou jeho rodinu. Jeho blaho bylo tím, čím si všichni ospravedlňovali své vlastní oběti, své vlastní ztráty. *Alespoň že Doubek byl šťastný, alespoň že Doubek měl takové dětství, jaké jsme my neměli, alespoň že Doubek...*

Doubek se kousl do vnitřní strany tváře tak silně, že ucítil krev. Potřeboval zařídit, aby se jeho rodina nikdy doopravdy nedozvěděla, co se z něj stalo. Jakmile budou zrádci dopadeni, Cardan možná na své podezření zapomene. Možná není třeba nikomu nic říkat.

„Princi!“ Doubkův přítel Vier se vymanil z chumlu mladých dvořanů a přehodil mu ruku přes rameno. „Tak tady jsi. Pojď s námi slavit!“

Doubek s nuceným smíchem odsunul své obavy stranou. Koneckonců to byla jeho oslava. A tak tančil pod hvězdami se zbytkem dvora. Samé veselí. Hrál svou roli.

K princi se přiblížila skřítka s kůží zelenou jako kobylka a výraznými křídly, která se k ní hodila. Přivedla s sebou dvě kama-

rádky, které mu obtočily ruce kolem krku. Jejich ústa chutnala po bylinkách a víně.

V měsíčním světle se pohyboval od jedné partnerky ke druhé a točil se pod hvězdami. Smál se nesmyslům.

V jednu chvíli se k němu přitiskla sluagh, rty měla zbarvené do černa. Usmál se na ni, když se nechali strhnout k dalšímu z kruhových tanců. Její ústa měla sladkost natlučených švestek.

„Podívej se mi do tváře a jsem někdo,“ zašeptala mu do ucha. „Podívej se mi na záda a nejsem nikdo. Co jsem?“

„Nevím,“ přiznal Doubek a po zádech mu přeběhl mráz.

„Vaše zrcadlo, Výsosti,“ řekla a její dech mu polechtal chloupky na krku.

A pak se vytratila.

O několik hodin později se Doubek potácel zpátky do paláce, bolela ho hlava a jeho kroky byly nejisté. Ve světě smrtelníků byl v sedmnácti letech alkohol nelegální, a v důsledku toho se muselo pít potají. Té noci se od něj však očekávalo, že se přidá ke každému přípitku – měl krvavě tmavé víno, šumivý zelený nápoj a sladký fialový mok, který chutnal po fialkách.

Protože nedokázal rozeznat, jestli už má kocovinu, nebo jestli ho, až se vyspí, čeká něco ještě horšího, rozhodl se, že se pokusí najít aspirin. Vivi po jejich příchodu předala Jude tašku z Walgreens, o které si byl téměř jistý, že obsahuje léky proti bolesti.

Odpotácel se ke královským komnatám.

„Co tady vlastně děláme?“ zeptal se Tiernan a chytil prince za loket, když zakopl.

„Hledám lék na to, co mě sužuje,“ řekl Doubek.

Tiernan, který byl naštěstí spíše mlčenlivý, pouze pozvedl zvědavě jedno obočí.

Doubek na něj mávl rukou. „Své vtípky – ty vyřčené i nevyřčené – si nech pro sebe.“

„Vaše Výsosti,“ kývl Tiernan. Byl to odsudek sám o sobě.

Princ ukázal na stráž stojící před vchodem do Judiných a Cardanových komnat – obryni s jedním okem, koženou zbrojí a krátkými vlasy. „Ona na mě dohlídne.“

Tiernan zaváhal. Ale chtěl navštívit znučeného, rozlobeného Hyacinta osnujícího útěk, jako ostatně každou noc od chvíle, kdy mu nasadili uzdu. Tiernan ho nerad nechával příliš dlouho o samotě, a to z mnoha důvodů. „Jestli si jsi jistý...“

Obryně se napřímila. „Nejvyšší královna momentálně není u sebe.“

Doubek pokrčil rameny. „To je v pořádku.“ Nejspíš pro něj bude lepší, když si pro ty věci dojde, dokud tam Jude není a nemůže se mu vysmát za to, v jakém je stavu. A i když se zdálo, že se to lidožroutce nelíbí, nebránila mu, aby kolem ní prošel, otevřel jedno křídlo dvojítych dveří a vstoupil dovnitř.

Komnaty Nejvyššího krále a královny byly lemovány gobelíny a brokáty zobrazujícími magické lesy ukrývající ještě magičtější zvířata a většinu okolních ploch pokrývaly nezažehnuté tlusté sloupové svíce. Ty byly určeny pro jeho sestru, která ve tmě neviděla tak jako víly.

Doubek našel tašku z Walgreens pohozenou na stolku u jedné strany postele. Obsah vysypal na složitě vyšivanou deku přehozenou přes nízký gauč.

Byly tam hned tři lahvičky ibuprofenu. Jednu z nich otevřel, prostrčil palec plastovým hrdlem a vylovil tři gelové kapsle.

V paláci bydlel alchymista, ke kterému mohl zajít a který by mu dal příšerně chutnající lektvar, kdyby byla bolest nesnesitelná, ale Doubek nechtěl čelit jeho vyptávání ani s ním vést rozhovor, zatímco by se lék připravoval. Hodil do sebe pilulky a nasucho je spolkl.

Teď bylo to jediné, co potřeboval, spousta vody a vlastní postel.

Trochu se zakymácel a začal strkat nákup zpátky do tašky. Přitom si všiml platička pilulek v papírové krabičce. Ze zvědavosti ji otočil a pak překvapeně zamrkal, když zjistil, že jsou to léky na předpis. Antikoncepce.

Jude bylo teprve šestadvacet. Spousta šestadvacetiletých ještě děti nechtěla. Nebo vůbec.

Většina z nich samozřejmě nemusela zajišťovat pokračování dynastie.

Většina si taky nemusela lámat hlavu s vyřazením svého mladšího bratra z nástupnické linie. Doufal, že není důvodem, proč prášky bere. I kdyby to ale nebylo jen kvůli němu, nemohl se ubránit dojmu, že za to tak trochu může.

Právě při té chmurné myšlence zaslechl na chodbě kroky. Dolehl k němu Cardanův známý táhlý hlas, i když nedokázal rozeznat jednotlivá slova.

Doubek v panice strčil zbytek drogistických produktů zpátky do tašky, hodil ji na stůl a pak zalezl pod něj. O chvíli později se otevřely dveře. Cardanovy špičaté boty klapaly na dlaždicích, následované Judiným měkkým došlapem.

Jakmile se Doubkovo břicho střetlo se zaprášenou podlahou, uvědomil si, jak hloupě se zachoval. Proč se schovával, když by se Jude ani Cardan nezlobili, kdyby ho tam našli? Mohl za to jeho vlastní stud, že narušil sestřino soukromí. Pocit viny a víno ho dohnaly k absurdnímu jednání. Bylo by však ještě absurdnější, kdyby se teď zpod stolu vynořil, a tak se opřel vedle opuštěné bačkory a doufal, že ti dva odejdou dřív, než se mu začne chtít kýchnout.

Jeho sestra se s hlubokým povzdechem posadila na jednu z pohovek.

„Nemůžeme ho vykoupit,“ řekl Cardan tiše.

„To vím,“ odsekla Jude. „To já jsem ho poslala do vyhnanství. Víím to.“

Mluvili o jeho otci? Naskytla se možnost ho ze zajetí vykoupit? Doubek s nimi byl většinu noci a nikdo se o tom ani slůvkem nezminil. Ale vyhnala snad Jude někoho dalšího, na kom by jí záleželo natolik, aby za něj zaplatila výkupné? Pak si vzpomněl na Judinu otázku u večeře. Možná se vůbec neptala na Madoca. Možná se spíš snažila zjistit, jestli někdo z nich něco ví.

Cardan si povzdechl. „Budiž nám útěchou, že i kdybychom se nechali vydírat, to, co lady Nora chce, nemáme.“

Jude otevřela něco mimo Doubkovo zorné pole. Odplazil se o kousek dál, aby získal lepší výhled, a zahlédl krabičku splete-

nou z větviček, kterou držela v ruce. V prstech svírala řetízek, na němž byla zavěšená skleněná kulička. Uvnitř se cosi neklidně převalovalo. „Poselství hovoří o Mellithině srdci. Někáký prastará artefakt? Myslíím, že hledá záminku, aby mohla Madoca dál držet v zajetí.“

„Kdybych nevěděł, že to není možné, skoro bych si myslel, že za to může tvůj bratr,“ podotkl Cardan škádlivým tónem, a když Doubek zaslechl, že se mluví o něm, málem se praštil hlavou o dřevěný rám stolu. „Nejdřív chtěl, abys byla hodná na tu královničku s ostrými zuby a šílenýma očima. Pak žádal, abys tomu bývalému sokolovi, do kterého je zamilovaný ten jeho strážce, odpustila, že se mě pokusil zavraždit. Zdá se mi jako příliš velká náhoda, že Hyacint přišel od lady Nory, strávil nějaký čas s Madocem, a přesto neměl žádný podíl na jeho únosu.“

Ta slova byla protkána podezřením, i když se Cardan usmíval. Na jeho nedůvěře však ve srovnání s nebezpečím, které hrozilo jejich otci, sotva záleželo.

„Doubek se zapletl se špatnými lidmi, to je všechno,“ řekla Jude unaveně.

Cardan se usmál a jedna kadeř černých vlasů mu sklouzla do obličeje. „Je ti podobnější, než si připouštíš. Chytrý. Ambiciózní.“

„Jestli je to, co se děje, něčí vina, tak moje,“ řekla Jude s dalším povzdechem. „Protože jsem nenařídila popravu lady Nory, jakmile jsem k tomu měla příležitost.“

„Všechny ty obscénní hádání písně musely být značně rozptylující,“ řekl Cardan lehce a dál už v diskuzi o Doubkovi nepokračoval. „Velkorysost pro tebe není zrovna typická.“

Chvíli mlčeli a Doubek zkoumal sestřin výraz. Bylo v něm něco soukromého a bolestného. Tehdy ještě netušil, jak blízko byla tomu, aby Cardana a možná i samu sebe navždy ztratila.

Doubkova mysl byla zpomalená pitím a pořád si dával všechny ty informace dohromady. Lady Nora ze dvora Ostrých zubů věznila Madoca. A Jude neměla v plánu pokusit se ho získat zpět. Doubek měl chuť vylézt zpod stolu a prosit ji. *Jude, nemůžeme ho tam nechat. Nemůžeme ho prostě nechat umřít.*

„Povídá se, že lady Nora staví armádu tvorů z větví, klacků a sněhu,“ zamumlala Jude.

Lady Nora pocházela ze starého dvora Ostrých zubů. Poté co se spojila s Madocem a pokusila se ukrást korunu Elfhame, byl celý její dvůr rozpuštěn. Jejich nejlepší bojovníci – včetně Tieranova milovaného Hyacinta – byli proměněni v ptáky. Madoc byl poslán do vyhnanství. A lady Nora musela přísahat věnost své týrané dceři: Suren. Královniče s ostrými zuby, jak ji nazval Cardan.

Doubek při pomyšlení na ni pocítil náhlý nával neznámých emocí. Vzpomněl si na útěk do jejího lesa a na její hlas ve tmě.

Jeho sestra pokračovala. „Ať už je chce lady Nora použít k útoku na nás nebo na svět smrtelníků, nebo jen nechat bojovat pro své pobavení, měli bychom ji zastavit. Pokud budeme otálet, stihne zesílit ještě víc. Ale útok na její pevnost by znamenal smrt mého otce. Pokud proti ní vytáhneme, zemře.“

„Můžeme počkat,“ řekl Cardan. „Ale ne moc dlouho.“

Jude se zamračila. „Jestli vytáhne paty z té své citadely, podříznu jí hrdlo od ucha k uchu.“

Cardan si dramatickým gestem naznačil čáru přes hrdlo a pak se sesunul, oči zavřené, ústa otevřená. Hrál mrtvého.

Jude se zachmuřila. „Nemusíš si z toho dělat legraci.“

„Už jsem ti někdy řekl, že zniš úplně jako Madoc, když mluvíš o vraždění?“ Cardan otevřel jedno oko. „Protože to tak je.“

Doubek čekal, že se jeho sestra bude zlobit, ale ona se jen zasmála. „To bude asi to, co se ti na mně tak líbí.“

„Že jsi děsivá?“ zeptal se a způsob, jakým protahoval slova, přešel do přehnaného zavrnutí. „Zbožňuju to.“

Opřela se o něj, položila si hlavu na jeho rameno a zavřela oči. Královny paže ji objaly a ona se jednou zachvěla, jako by z ní něco spadlo.

Zatímco je Doubek pozoroval, zaměřil své myšlenky na to, co věděl, že se stane. On, neúžitečné nejmladší dítě, dědic, bude uchráněn vědomí, že je jeho otec v nebezpečí.

Hyacinta odvede ho k výslechu. Nebo ho rovnou popraví. Pravděpodobně obojí, jedno po druhém. Možná si to zaslouží. Doubek věděl to, co jeho sestra ještě netušila, že Madoc s bývalým sokolem v posledních měsících mnohokrát mluvil. Pokud je za jeho osud Hyacint zodpovědný, Doubek mu podřízne krk osobně.

Ale co by přišlo potom? Nic. Jejich otci by nikdo nepomohl. Lady Nora by získala čas na vybudování armády, kterou jim popsal Jude, Elfhame by proti ní ale nakonec vytáhl. Až přijde válka, nikdo nebude ušetřen.

Musel jednat rychle.

Mellithino srdce. To lady Nora chtěla. Nebyl si jistý, jestli ho dokáže získat, ale i kdyby ne, neznamenalo to, že neexistuje způsob,

jak ji zastavit. I když Suren neviděl už roky, věděl, kde ji hledat, a pochyboval, že to ví kdokoli jiný z Nejvyššího dvora. Kdysi byli přátelé. Lady Nora jí navíc musela přísahat věrnost. Suren měla nad svou matkou moc. Jediné její slovo mohlo konflikt ukončit dřív, než vůbec začne.

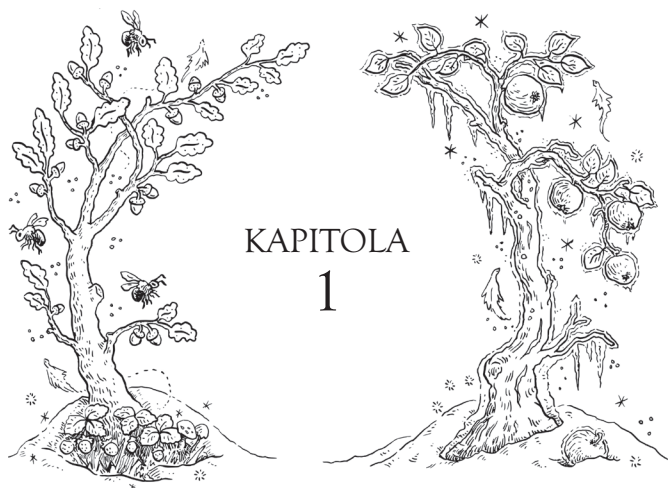
Myšlenka na to, že by se měl vydat Wren hledat, ho naplňovala emocemi, které nechtěl příliš zkoumat, protože už tak byl opilý a rozrušený. Místo toho si však mohl naplánovat, jak využije tajný průchod – cestu, kudy se vytratí ze sestřina pokoje, jakmile usne – a jak vyslechne Hyacinta, zatímco Tiernan bude balit jejich věci. Jak se vydá na Mandragorový trh a zjistí víc o tom prastarém srdci od matky Marwe, která věděla skoro všechno o všem.

Spiknutí počká. Stejně nemohli jednat, dokud na svou stranu nezískají kandidáta na trůn.

Doubek otce zachrání. Možná svou rodinu nikdy nedokáže napravit, ale mohl by se pokusit vynahradit to, co už ji stál. Mohl se pokusit vyrovnat se jim. Když se vydá na tuhle výpravu, když se mu povede přesvědčit Wren a když uspějí, Madoc bude žít a Jude nebude muset stát před další nesnadnou volbou.

Samozřejmě by mu to zakázali. Zmizel ovšem dřív, než k tomu dostali příležitost.

KAPITOLA

1

Chlad vězení se Doubkovi zažirá až do morku kostí a zápach železa mu drásá hrdlo. Uzda ho tlačí do tváří a připomíná mu, že je spoután poslušností, která ho svazuje pevněji než řetězy. Ale nejhorší je strach z toho, co bude následovat, strach tak velký, že si přeje, aby se to prostě stalo a on se toho mohl přestat bát.

Ráno poté, co ho zavřeli do cely v kamenných kobkách pod citadelou Ledová jehla patřící bývalému dvoru Ostrých zubů, mu sluha přinesl deku s králíčí kožešinou. Laskavost, kterou si neuměl vyložit. Bez ohledu na to, jak pevně se do ní zabalí, je mu však málokdy teplo.

Dvakrát denně mu nosí jídlo. Vodu, často s ledovou krustou na hladině. Polévku dostatečně teplou, aby ho zahřála na necelou hodinku. S přibývajícými dny se obává, že jeho soužení nebylo odloženo na později, jako si člověk nechává na konec obzvlášť chutné sousto na talíři, ale že se na něj prostě zapomnělo.

Jednou se mu zdálo, že poznal Wrenin stín, který ho zpovzdálí pozoroval. Zavolal na ni, ale neodpověděla mu. Možná tam vůbec nebyla. Železo mu zamlžilo myšlenky. Možná viděl jen to, co tak zoufale toužil vidět.

Od té doby, co ho sem nechala zavřít, s ním nepromluvila. Dokonce ani nepoužila uzdu, aby mu dala nějaký povel. Ani se nepřišla vychloubat.

Někdy křičí do tmy, jen aby si připomněl, že může.

Tahle sklepení byla postavena tak, aby křik pohlcovala. Nikdo nepřijde.

Dnes křičí až do ochraptění a pak se svalí ke zdi. Přál by si, aby si nechal nakukat nějakou báchorku o sobě samém, ale nedokáže sám sebe přesvědčit, že je statečným princem, který trpí neúspěchem na odvážné výpravě, ani vášnivým milencem, ježmuž osud nepřeje, na něhož si hrával v minulosti. Dokonce ani věrným bratrem a synem, kterým chtěl být, když se vydal na cestu z Elfhame.

Ať už je čímkoli, rozhodně není hrdinou.

Chodbou se rozezní těžké kroky strážného, což Doubka přiměje zvednout se na kopyta. Jeden ze sokolů. Straun. Princ ho už dříve zaslechl u brány, jak si stěžuje, aniž by si uvědomil, že se jeho hlas nese až k cele. Je ctižádostivý, nudí ho nezáživná strážní služba a touží předvést své schopnosti před novou královnou.

Před Wren, na jejíž krásu Straun pěje ódy.

Doubek Strauna nenávidí.

„Ty tam,“ osloví ho sokol a přiblíží se. „Buď zticha, nebo tě umlčím.“

Aha, uvědomí si Doubek. Je tak znuděný, že chce, aby se něco semlelo.

„Jen se snažím dodat tomuhle žaláři patřičnou atmosféru,“ podotkne Doubek. „Bez křiku mučených to nějak není ono.“

„Myslíš si o sobě hodně, synu zrádce, ale o mukách nevíš nic,“ řekne Straun a kopne podpatkem boty do železné mříže, až to zazvoní. „Ale to se brzy změní. Brzy se poučíš. Měl by sis šetřit křik.“

Syn *zrádce*. Zajímavé. Není tedy jen znuděný, zjevně chová zášť k Madocovi.

Doubek přistoupí dost blízko k mřížím, aby cítil žár železa. „Chce mě tedy Wren potrestat?“

Straun si odfrkne. „Naše královna má na starosti důležitější věci než tebe. Odešla do Kamenného lesa, aby probudila krále trollů.“

Doubek na něj ohromeně zírá.

Sokol se ušklíbne. „Ale nedělej si starosti. Buřibaba je pořád tady. Možná pro tebe pošle. Její tresty jsou proslulé.“ S tím se vrátí k bráně.

Doubek se svalí na studenou podlahu, rozzuřený a zoufalý.

Musíš se dostat ven. Ta myšlenka ho zasáhne nebývalou silou. Musíš najít cestu.

Není to ale snadné. Železné mříže pálí. Zámek se těžko otevírá, jednou to zkusil vidličkou. Jediné, co se mu podařilo, bylo ulomit jeden ze zubů a zajistit, že mu veškeré další jídlo posílali už jen se lžící.

Není snadné odsud uniknout. A kromě toho by ho možná Wren i po tom všem ještě pořád mohla navštívit.

Doubek se probudí na kamenné podlaze své cely, v hlavě mu zvoní a ve vzduchu před ústy se mu sráží dech. Zmateně zamrká, stále napůl ve snu. Málokdy se mu podaří hluboce usnout, když má kolem sebe tolik železa, ale dnes v noci ho probudilo něco jiného.

Citadelu zaplaví obrovská vzdouvající se vlna magie, která se přivalí odněkud z jihu a narazí do ní s nezaměnitelnou silou. Pak se země zachvěje, jako by se po ní pohybovalo něco mohutného.

Doubkovi dojde, že jižně od citadely se nachází Kamenný les. Chvění nezpůsobuje něco, co se pohybuje po zemi, ale cosi, co se z ní uvolňuje. *Wren to dokázala.* Osvobodila krále trollů z jejich otroctví pod zemí.

Zlomila prastarou kletbu, tak starou, že se Doubkovi zdála vetkaná do struktury světa, stejně neúprosná jako moře a nebe.

Téměř slyší praskání skal, které je věznily. Od obou balvanů se najednou do dvou směrů rozbíhají trhliny. Vlny magické energie proudící z jejich zdvojených středů byly natolik intenzivní, že se blízké stromy rozpadnou a jejich zledovatělé modré plody se rozletí po sněhu.

Téměř vidí oba pradávnné krále, jak se poprvé po staletích zvedají ze země a protahují se. Jsou vysocí jako obři a setřásají ze sebe všechno, co na nich ve spánku vyrostlo. Hlínu a trávu, malé stromky a kameny, to všechno jim prší z ramen.

Wren to dokázala.

A protože tohle mělo být nemožné, princ nemá tušení, co by mohla udělat příště.

Protože je nepravděpodobné, že dokáže znovu usnout, prochází si Doubek cvičení, která ho kdysi dávno naučil Přízrak, aby mohl trénovat, zatímco uvízl ve světě smrtelníků.

Představ si, že máš zbraň. Byli ve Viviině druhém bytě a stáli na malém kovovém balkoně. Uvnitř se Taryn a Vivi staraly o Leandera, který se učil lézt. Přízrak se vyptával na Doubkův výcvik a vůbec ho nezajímala výmluva, že je mu teprve jedenáct, musí chodit do školy a nemůže se ohánět dlouhým mečem ve společném prostoru na trávníku, aniž by tím vzbudil podezření sousedů.

Ale prosím tě! odbyl ho rozesmátý Doubek, protože mu připadalo, že špeh vykládá nesmysly.

Přízrak vykouzlil ze vzduchu iluzi čepele, jejíž jílec zdobil břechtan. Jeho kouzlo bylo tak dobré, že se Doubek musel pořádně zadívat, aby poznal, že zbraň není skutečná. *Jsi na řadě, princí.*

Doubek si vlastní meč vykouzlil s radostí. Byl obrovský a černý s jasně červeným jílcem pokrytým démonickými tvářemi. Vypadal jako meč nějaké postavy z anime, které sledoval, a když ho držel v ruce, připadal si jako drsňák.

Pohled na Doubkovu čepel vyvolal u Přízraka úsměv, ale nerozesmál se. Místo toho začal procházet sérií cviků a pobízel Doubka, aby je po něm opakoval. Řekl princí, že by ho měl oslovovat jménem, Garrett, protože jsou teď přátelé.

Takhle můžeš trénovat, řekl mu Přízrak – Garrett. *Když ti nezbude nic jiného.*

Nic jiného, s čím by se dalo cvičit, měl tehdy nejspíš na mysli. I když právě teď Doubkovi opravdu nic jiného nezbývalo.

Cvičením se zahřeje tak akorát, aby se cítil napůl v pohodlí, když si navíc přehodí deku přes ramena.

Princ je uvězněný už tři týdny, podle značek, které si dělá v prachu pod osamělou lavicí v cele. Dost dlouho na to, aby se zabýval každou chybou, kterou na své neblahé výpravě udělal. Dost dlouho na to, aby mohl donekonečna přemýšlet o tom, co měl v bažině udělat poté, co se k němu Bodláčice otočila a promluvila na něj svým skřehotavým hlasem: *Nevěděl jsi, co už máš, liščí princí? Povedený žertík, hledat Mellithino srdce, zatímco kráčí vedle tebe.*

Při té vzpomínce se Doubek zvedne a začne přecházet po cele sem a tam, kopyty neklidně klope o černý kámen. Měl jí říct pravdu. Měl jí to říct a přijmout následky.

Místo toho sám sebe přesvědčil, že ji utajením jejího původu ochrání, ale byla to pravda? Nebo byla pravda spíš to, že s ní manipuloval tak, jak manipuloval se všemi kolem sebe? V tom byl koneckonců dobrý – v tricích, hrách a neupřímnosti.

Jeho rodina teď musí propadat panice. Doubek věří, že Tier nan dostal Madoca do Elfhame v pořádku, ať už si bývalý generál přál cokoli. Ale Jude se na Tiernana určitě zlobí, že Doubka nechal Wren napospas, a ještě víc se zlobí na Madoca, pokud uhodla, jak moc za to může on.

Možná se Cardanovi ulevilo, že se Doubka zbavil, ale to by Jude nezabránilo v tom, aby vymýšlela plán, jak ho získat zpět.

Jude byla kvůli Doubkovi nemilosrdná už dřív, tohle je ale poprvé, kdy ho to děsí. Wren je nebezpečná. Není to někdo, komu by bylo radno zkřížit cestu. Vlastně ani jedné z nich.

Vzpomene si na stisk Wreniných ostrých zubů na svém rameni. Nervózní záchvěv jejího polibku, lesk jejích vlhkých očí a to, jak jí zdráhavou důvěru oplatil podvodem. Znovu a znovu v duchu vidí zradu v její tváři, když si uvědomila, jak obrovské tajemství před ní skrývá.

Nezáleží na tom, jestli si zasloužíš být v jejím vězení, řekne si. Tak jako tak se musíš dostat ven.

Sedí ve tmě a poslouchá, jak dozorci hrají v kostky. Na oslavu Wrenina úspěchu se pustili do džbánu obzvláště silného jalovcového likéru. Straun je nejhluchnější a nejopilejší z celé party a také ten, kdo prohrává nejvíc mincí.

Doubek usne a probudí ho až tiché kroky. Honem se zvedne na kopyta a přiblíží se k železným mřížím, jak nejvíc se odváží.

Na dohled se objeví huldu s podnosem. Za zády se jí mrská ocas. Zklamáním se mu sevře žaludek.

„Fernwaif,“ osloví ji a její oči se upřou do jeho. Vidí v nich ostražitost.

„Pamatuješ si moje jméno,“ řekne, jako by to byl nějaký trik. Jako by princové obvykle dokázali udržet pozornost asi tak dlouho jako komáři.

„Samozřejmě že ano.“ Usměje se a ona se po chvíli viditelně uvolní a ramena jí poklesnou.

Předtím by si takové reakce nevšiml. Úsměvy přece mají lidi uklidňovat. Jen možná ne tolik jako ty jeho.

Možná si nemůžeš pomoci. Možná to děláš nevědomky. Přesně tak to říkala Wren, když jí tvrdil, že svůj medový jazyk, svou schopnost gancanagh, už nepoužívá. Držel se pravidel, která mu dala Oriana. Jistě, věděl, co má říkat, aby se někomu zalíbil, ale přesvědčoval se, že to není totéž, jako když se prostě poddá kouzlu, že to není totéž, jako když někoho prostě očaruje.

Ale když tu tak seděl ve tmě, přehodnocoval to. Co když se z něj moc vylučuje jako miasma? Jako jed? Možná že se mu početné spiklence nepovedlo převést chytráctvím ani družností; možná místo toho používal moc, proti které se nemohli bránit. Co když je mnohem horší člověk, než si doposud myslel?

A jako by to chtěl dokázat, zatlačí na svou výhodu, ať už magickou, nebo ne. Široce se na Fernwaif usměje. „Jsi mnohem lepší společnost než ten strážný, co mi přinesl jídlo včera,“ řekne jí s naprostou upřímností a pomyslí na trolla, který se mu nechťel ani podívat do očí. Který vylil půlku vody na zem a pak se na něj zašklebil a ukázal přitom řadu popraskaných zubů.

Fernwaif si odfrkne. „Nevím, jestli je tohle zrovna kompliment.“

Nebyl. „Mám ti místo toho říct, že máš vlasy jako spřádané zlato a oči jako safíry?“

Zachichotá se a on vidí, jak jí zrůžověly tváře, když vytahuje prázdné misky u šterbiny na dně cely a nahrazuje je novým tácem. „Raději ne.“

„Umím i lepší,“ řekne. „A možná bys mi mohla sem tam přinést nějaký drb, který by prozářil chladnou jednotvárnost mých dnů.“

„Jste velmi pošetilý, Vaše Výsosti,“ řekne po chvíli a trochu se kousne do spodního rtu.

Jeho pohled putuje po jejím těle a hodnotí, zda se v kapsách jejích šatů neukrývají klíče. To její ruměnec ještě umocní.

„To jsem,“ souhlasí Doubek. „Dost pošetilý na to, abych se dostal do téhle překérní situace. Zajímalo by mě, jestli bys mohla vyřídit vzkaz Wr... své nové královně?“

Odvratí pohled. „To si netroufám,“ řekne a on ví, že by to měl nechat být.

Vzpomene si na Orianino varování, které mu dala, když byl ještě dítě. *Moc, kterou máš, je nebezpečná, říkála mu. Víš, co ostatní lidé chtějí nejvíc slyšet. Řekni jim to, a nebudou chtít poslouchat nikoho kromě tebe. Budou tě chtít nade vše ostatní. Láska, kterou gancanagh vzbuzuje, vyvolává v některých bažení. Jiní budou ochotni rozřezat gancanagh na kousky, jen aby ho neměl nikdo jiný.*

Když začal chodit do školy ve světě smrtelníků, udělal chybu. Ve smrtelnické škole se cítil osamělý, a když si konečně našel kamaráda, chtěl si ho udržet. A věděl, jak na to. Bylo to snadné, stačilo říkat ty správné věci. Vzpomíná si, jak na jazyku chutnala moc, když vyslovoval slova, kterým ani nerozuměl. Fotbal a Minecraft, pochvala za chlapcovy kresby. Nebyly to lži, ale ani zdaleka pravda. Bavili se spolu, běhali splavení potem po hřišti nebo hráli videohry v chlapcově sklepě. Bavili se spolu, dokud nezjistil, že když jsou třeba jen na pár hodin od sebe, chlapec nemluví. Nechtěl jíst. Čekal jen na to, až se zase uvidí s Doubkem.

S tou vzpomínkou se Doubek rozhodne pokračovat a donutí svá ústa k úsměvu, o němž doufá, že vypadá upřímně. „Víš, chci tvé

královně sdělit, že čekám, až ji budu moc potěšit. Podléhám jejím rozkazům, a tak doufám, že přijde a nějaký mi dá.“

„Ty nechceš zachránit?“ usměje se Fernwaif. Teď pro změnu ona škádlí jeho. „Mám informovat svou paní, že jsi tak krotký, že tě může pustit?“

„Řekni jí...“ začne Doubek a jen silou vůle udrží na uzdě údiv nad zprávou, že se vrátila do citadely. „Řekni jí, že je mě v tomhle šeru škoda.“

Fernwaif se zasměje, oči jí září, jako by byl Doubek romantickou postavou z pohádky. „Požádala mě, abych dnes přišla,“ svěří se mu huldu šeptem.

To vypadá nadějně. První nadějná věc, kterou za poslední dobu slyšel. „Pak si velmi přeji, aby tvá zpráva o mně byla příznivá,“ řekne a ukloní se.

Když dívka lehkým krokem odchází, tváře má ještě růžové potěšením. Vidí, jak jí pod sukněmi švihá ocas.

Doubek sleduje, jak odchází, a pak se skloní a prohlíží si svůjtác – houbový koláč, plechovku s marmeládou, kouřící konvičku na čaj i s hrníčkem a sklenici s vodou z rozpuštěného sněhu. Hezčí jídlo než obvykle. A přesto zjišťuje, že na něj nemá moc chuť.

Jediné, na co dokáže myslet, je Wren, které se má důvod bát a po které stejnou měrou touží. Která může být jeho nepřítelem a nebezpečím pro všechny ostatní, které miluje.

Doubek kopne kopytem do kamenné stěny své klece. Pak si jde nalít šálek odvaru z jehličí, než vychladne. Teplo konvičky v dlaních mu zahřeje prsty natolik, že kdyby měl další vidličku, zkusil by ten zámek znovu vypáčit.

Té noci se probudí a spatří hada, který se plazí po stěně jeho cely. Jeho černé kovové tělo je poseté drahokamy a třpytí se. Rozdvojený smaragdový jazyk ochutnává vzduch v intervalech pravidelných jako metronom.

Vyděsí ho to natolik, že couvne k mřížím a železo se mu rozžhaví na ramenou. Podobné tvory už viděl, ukovali je mocní kováři ze Země víl. Cenní a nebezpeční.

Napadne ho paranoidní myšlenka, že jed by byl jedním ze způsobů, jak jednou provždy vyřešit problém, že ho vězní nepřítel Elfhame. Kdyby zemřel, nebyl by důvod platit výkupné.

Nemyslí si, že by to jeho sestra dovolila, ale jsou tací, kteří by možná zariskovali a pokusili se ji obejít. Nová vrchní generálka Grima Mog by přesně věděla, kde prince najít, protože sama sloužila u dvora Ostrých zubů. Grima Mog by se mohla těšit na válku, kterou by to rozpoutalo. A samozřejmě se stejně jako Jude zodpovídá Cardanovi.

Nehledě na to, že vždycky existuje i možnost, že Cardan Jude přesvědčil, že je Doubek nebezpečný pro ně oba.

„Ahoj,“ zašeptá ostražitě k hadovi. Ten zívne dostatečně zeširoka, aby Doubek uviděl stříbrné jedové zuby. Články jeho těla se pohnou a z hrdla se mu vysune kroužek, který s cinknutím dopadne na podlahu. Doubek se skloní a zvedne ho. Zlatý prsten s tmavomodrým kamenem, odřený opotřebením. Jeho prsten, dárek od matky ke třináctým narozeninám, který nechal ležet

na komodě, protože už mu neseděl. Důkaz, že tohle stvoření bylo posláno z Elfhame. Důkaz, že mu má věřit.

„Prinsssi,“ zasyčí. „Za tři dny musssíššš být připraven na ssspássu.“

„Na spásu?“ Takže tu had není proto, aby ho otrávil.

Had na něj jen zírá svýma chladnýma, lesklýma očima.

Mnoho nocí doufal, že pro něj někdo přijde. I když si přál, aby to byla Wren, mnohokrát si představoval, jak Puma udělá díru do zdi a dostane ho ven.

Ale teď, když je to reálná možnost, je překvapený tím, jak se cítí. „Dejte mi víc času,“ řekne bez ohledu na to, že je směšné vyjednávat s kovovým hadem, a navíc o svém vlastním uvěznění, jen aby dostal šanci promluvit si s někým, kdo ho odmítá přijmout. „Ještě tak dva týdny. Měsíc.“

Kdyby si jen mohl s Wren promluvit, mohl by jí to vysvětlit. Možná by mu neodpustila, ale kdyby viděla, že není její nepřítel, stačilo by to. Jen ji přesvědčit, že nemusí být pro Elfhame nepřitelem, by něco znamenalo.

„Mášš tři dny,“ ozve se had znovu. Jeho kouzlo je na rozluštění princových protestů buď příliš jednoduché, nebo mu bylo přikázáno, aby je ignoroval. „Připrav ssse.“

Doubek si navlékne prsten na malíček a pozoruje, jak se had plazí po stěně. V polovině cesty ke stropu mu dojde, že to, že had nebyl poslán, aby ho otrávil, neznamená, že nemá za úkol otrávit někoho jiného.

Vyskočí na lavici a popadne ho za konec ocasu. Škubne, had dopadne na jeho tělo a omotá se mu kolem předlokti.

„Prinsssi,“ zasyčí. Když otevře ústa, aby promluvil, všimne si Doubek drobných otvorů v hrotech jeho stříbřitých jedových zubů.

Když nezaútočí, Doubek si hada opatrně sundá z paže. Pak pevně uchopí konec jeho ocasu a praští jím o kamennou lavici. Uslyší praskot jeho jemných mechanických částí. Z hadova těla se odloupne jeden drahokam. A pak kus kovu. Znovu hadem udeří o lavici.

Vyjde z něj zvuk podobný pískání čajové konvice a jeho závitý se začnou kroutit. Tělo se ještě dvakrát prudce stáhne, až se had nakonec zlomí a úplně utichne. Doubek pocítí úlevu a hrůzu zároveň. Možná že had nebyl o nic živější než starčkoví oři, ale mluvil. Zdálo se, že žije.

Klesne na podlahu. Uvnitř kovového stvoření najde skleněnou lahvičku, nyní prasklou. Tekutina uvnitř je krvavá a sražená. Růžovka. Jediný jed, který mu pravděpodobně neublíží. Vítaný důkaz, že jeho sestra nechce, aby zemřel. Možná to nechce ani Cardan.

Had v jeho rukou ochabne, magie z něj vyprchala. Zachvěje se při pomyslení, co by se mohlo stát, kdyby ten tvor navštívil Wren dřív, než navštívil ve vězení jeho. Nebo kdyby si jeho železem zakalená mysl uvědomila nebezpečí příliš pozdě.

Tři dny.

Nemůže dál otálet. Už žádný strach. Žádné plánování. Musí jednat, a to rychle.

Doubek naslouchá střídání stráží. Jakmile uslyší Straunův hlas, začne bušit na mříže, dokud strážný nepřijde. Trvá to dlouho, ale ne tak dlouho, jak by mohlo, kdyby Straun po noci plné pití a prohrávání peněz v kostkách neměl špatnou náladu..

„Neříkal jsem ti snad, abys držel hubu?“ zařve sokol.

„Pusť mě odsud,“ řekne Doubek.

Straun se zarazí a pak se ušklíbne, ale je v tom trochu nedůvěry. „Pomátl ses na rozumu, princátko?“

Doubek natáhne ruku. V poškrábané dlani mu spočívá hrstka drahokamů. Velkou část noci strávil jejich vyprošťováním z těla hada. Každý z nich má desetkrát vyšší hodnotu než obnos, který Straun prohrál v kostkách.

Sokol si znechuceně odfrkne, ale nedokáže zakrýt svůj zájem. „Chceš mě podplatit?“

„Vyjde to?“ zeptá se Doubek a popojde k okraji cely. Není si jistý, jestli ho k tomu pobízí jeho magie, nebo ne.

Straun téměř proti své vůli přistoupí blíž. Dobře. Princ cítí z jeho dechu ostrost jalovcového likéru. Možná je ještě pořád trochu opilý. Tím líp.

Doubek natáhne pravou ruku do poloviny mříží a zvedne ji tak, aby drahokamy zachytily slabý odlesk světla pochodně. Druhou dlaní proklouzne také ven, o něco níž.

Straun Doubka silně udeří do ruky. Jeho kůže narazí na železnou mříž cely, která ho popálí. Princ vyjekne, když mu drahokamy vypadnou a většina se rozsype na chodbě mezi celami.

„Měl jsi mě za hlupáka, co?“ zachechtá se Straun, zatímco sbírá drahokamy, aniž by Doubkovi cokoli slíbil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Věznův trůn.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.